

педагогическитѣ възгледи на Бѣлински (В. Г.), откол-
кото до тѣзи на татарската педагогика, която се ши-
реше на Изтокъ. Затекулъ, съ една рѣчь, животътъ
на бждащия поетъ посрѣдъ една атмосфера отъ сѣ-
мейни отношения, които тогавашна България не позна-
ваше. Моралнитѣ добродѣтели на майката били отне-
сени въ душата на поета заедно съ млѣкото, което
засукалъ изъ нейнитѣ гърди; талантътъ си той наслѣ-
дилъ по прѣка линия отъ своя баща. За да се раз-
виятъ у него всички умственни, морални и физически
добродѣтели, дѣтето не срѣщнало отъ никждѣ прѣчки.
Неговиятъ орловъ погледъ не виждалъ прѣдъ себе
си нищо, освѣнъ съзерцателния погледъ на бащата,
всѣкога заетъ съ обществени грижи и съ... сѣмейна
радостъ, посрѣдъ сѣмейна мизерия; неговото чело, ви-
соко и отъ малко умно, не видѣло нито единъ облакъ,
— то остана равно и мечтателно отъ Витлеемската
пещера до Голгота: тжгата и мизерията на народа се
затвориха въ неговия мозъкъ, откъдѣто ще се родятъ
идеи и революции... Нежностъ и старателни грижи надъ
единъ гений въ една даскалска колиба. Колибата роди
умътъ на България.

До шеста или седма година дѣтето било отглеждано
отъ улицата и отъ кжщата: отъ сега нататъкъ неговиятъ
духъ ще се образува отъ училището и живота, по-
силенъ отъ най-авторитетния даскалъ. Той, живота, съ
гъмжилото факти, които изпрѣчя прѣдъ наблюдателнитѣ
очи на една впечатлителна душа, ще редуцира всички
конвенционални прѣдставления за дългъ и моралъ,
които звѣнарската система всажда въ дѣтската душа.
Гениятъ е по-силенъ отъ конвенционалността. Уче-
никътъ Христо Ботйовъ, който до пристѣпване прага
на училищното здание обрѣщалъ на орлекъ и перлекъ
кжщия дворъ, съ всичкото му население отъ зооло-
гическа гадъ, още по-малко се подвеждалъ подъ услов-
ноститѣ: той е синъ на най-крупната личностъ, на